

Blijf van me af!

Mohamed Sahli

Blijf van me af!

moon

Tekst © 2009 Mohamed Sahli
© 2009 Mohamed Sahli en Moon, Amsterdam
Omslagontwerp Steef Liefting
Opmaak binnenwerk Peter de Lange

ISBN 978 90 488 5487 5

ISBN 978 90 488 5488 2

NUR 283/284

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

's Avonds

‘Wat is er met jou aan de hand?’ roept Leila uit. Haar zoon zit onder het bloed. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Niks,’ zegt Ali. ‘Bloedneus.’

Hij loopt door naar de badkamer en trekt zijn T-shirt uit. Hij gooit het op de grond. In de spiegel ziet hij zijn gezicht. Het ziet er vreselijk uit. Toch is het alleen maar een bloedneus.

Zijn moeder is achter hem aan gekomen.

‘Je moet me vertellen wat er is gebeurd. Heb je gevochten? Je gaat toch niet vechten als je met school op stap bent!’

Ali haalt zijn schouders op. Vechten, nee, vechten kun je het niet noemen.

‘Ben je gevallen met de fiets? Vertel dan!’

Ali schudt zijn hoofd.

‘De bus heeft toch geen ongeluk gehad?’

Ali zucht. Zijn moeder zal niet ophouden met vragen voor hij alles heeft verteld. Nog een geluk dat zijn ouders gescheiden zijn. Anders had hij nu ook nog zijn vader op zijn nek gehad.

‘Nou?’ Zijn moeder staat achter hem met haar handen in haar zij. Via de spiegel kijkt ze hem aan.

‘Fatima’s broer heeft me een bloedneus geslagen. Niks aan de hand.’

‘Fatima’s broer? Waarom?’

‘Laat nou maar.’

Zijn moeder loopt de gang in. Met haar jas in haar handen komt ze terug.

‘Dan loop ik nu naar zijn moeder om het te vragen.’ Ze trekt haar jas aan.

‘Niet doen! Dan vertel ik het wel.’

Ali steekt zijn hoofd onder de koude kraan. Met zijn hoofd in de wasbak zegt hij: ‘Fatima en ik... nou ja.’

‘Je hebt haar toch niet gekust?’

Ali bloost. Hij droogt zich gauw af. Met zijn gezicht in de handdoek zegt hij: ‘Zoiets.’ De handdoek krijgt roze vlekken.

‘Jij? Fatima?’

Zijn moeder lijkt niet boos. Maar waarom is ze zo verbaasd? Zó gek is het nou ook weer niet. Hij is dertien.

En dat hij niks voor Fatima voelt, kan zij niet weten.

In de spiegel kijkt hij Leila aan. Dan ontdekt hij dat ze er blij uitziet. Blij? Omdat hij op schoolreis een klasgenootje heeft gezoend? Dat kan niet. Hij moet zich vergissen.

‘Komt er nog wat van?’

‘Wat nou?’

‘Ik wil weten wat er is gebeurd.’

‘Laat me nou even. Ik vertel het heus wel,’ zegt Ali. Hoe komt hij hier nou onderuit?

‘Alles!’ eist zijn moeder. ‘Ik wil het hele verhaal, van a tot z!’

‘Oké, oké. Even een schoon T-shirt aandoen.’

‘Kom naar de keuken. Dan schenk ik vast cola voor je in.’ Zijn moeder doet haar jas weer uit. Ali is even gered.

Op zijn kamer haalt hij diep adem. Alles vertellen? Hoe kan dat nou? Hij houdt al zoveel jaren zijn mond.

Soms voelt hij zich erg moe. Niemand weet wie hij is. Al die jaren heeft hij zijn gedachten opgesloten gehouden in zijn hoofd. Niemand kan hij vertrouwen. Zijn klasgenoten niet, zijn zusje niet, zijn vrienden niet, zijn ouders niet. Als ze hem kenden, écht kenden, zouden ze zich tegen hem keren. Dan zouden ze hem haten.

Maar als hij zijn moeder niet kan vertrouwen, wie dan wel? Moet hij de rest van zijn leven doen alsof hij iemand anders is? Dat is niet vol te houden.

Dus tóch alles vertellen? Nu?

De adem blijft in zijn keel steken. Durft hij dat?

‘Ali?’ roept zijn moeder.

‘Ik kom!’ roept hij hees terug.

Als hij in de keuken komt, staat zijn moeder bij het fornuis. Dat is goed. Zo hoeft hij haar niet aan te kijken.

‘Dus hoe was je dag?’ vraagt Leila. ‘Van het begin af aan, graag.’

‘Gewoon,’ zegt Ali. Hij haalt zijn schouders op. ‘Tenminste, het begon gewoon. Ik haalde Mo op en we fietsten samen naar het bruggetje. Appie en Sammy stonden al te wachten. Wil je dat ook allemaal horen?’

Zijn moeder draait zich om en kijkt hem strak aan.

‘Ja,’ zegt ze, ‘ik geloof echt dat ik vandaag álles wil horen.’

Follow the leader

Het is de ochtend van het schooluitje. Ali en Mo kletsen onderweg over wat hun te wachten staat. Naar een of ander museum in een natuurpark. Alle tweede klassen gaan mee, in drie bussen.

‘Laten we achterin gaan zitten,’ zegt Mo, ‘op de achterbank. Kunnen we keten.’

‘Oké,’ zegt Ali.

Sammy en Appie komen naast hen fietsen. Met zijn vieren slieren ze over de weg. Een auto toetert en Ali gaat rechts rijden, achter Sammy, maar Appie blijft naast Mo en heeft opeens de halve weg nodig. De auto geeft dreigend gas.

‘Kijk uit, man!’ roept Ali. ‘Straks schept hij je nog!’

Appie kijkt om. Ali ziet aan zijn gezicht dat er weer een Appie-grap komt.

‘Mocht je wel weg van je moeder?’

‘Bemoei je er niet mee, homo!’ zegt Ali.

Mo moet daar hard om lachen. Terwijl de auto boos loeiend voorbijrijdt, geeft Mo Appie een klap op zijn schouder.

‘Nou hoor je het eens!’ zegt hij.

Ali grijnst. Mo is zijn allerbeste vriend. Ze komen altijd voor elkaar op, Mo en hij.

Ze zien de bussen al van ver. Er staan aardig wat kinderen omheen.

‘Als we op de achterbank willen, moeten we snel wezen,’ zegt Ali.

Ze racen het schoolplein over naar de fietsenstalling. Het plein is verder verlaten, want het eerste uur is al begonnen.

‘Laten we de tweede bus pakken,’ zegt Ali tegen Mo. ‘Daar zit nog niemand in.’

Even later zitten ze inderdaad met zijn vieren op de achterbank.

‘Zo,’ zegt Appie. ‘Geregeld.’ Hij kijkt Mo triomfantelijk aan, alsof het aan hém te danken is. En natuurlijk is hij aan de andere kant naast Mo gaan zitten.

De bus stroomt vol. Op de stoel voor Ali is Fatima komen zitten. Ze kijkt achterom, pal in zijn gezicht. Met een gaat ze weer recht zitten. Dennis en Jeroen komen

aanlopen, maar Mo stuurt hen weg. ‘Die plaatsen zijn bezet.’ Dan roept hij naar een paar meisjes: ‘Waar blijven jullie nou?’ Hij wijst naar de lege plaatsen voor hen. ‘Speciaal voor jullie vrijgehouden!’

Rhonda en Melanie doen lachend wat hij wil. Ze gaan voor Mo en Appie zitten.

‘Schuif op,’ zegt Mo tegen Ali. ‘Dan kan Tamara er nog tussen.’

Tamara gooit haar haren naar achteren. ‘Naast jou zeker!’ Ze schuift op de plek naast Fatima.

‘Leuk geprobeerd, Mo,’ lacht Rhonda.

Mo blaast een kusje naar haar toe. En Appie vraagt aan Melanie: ‘Ga je straks mee eikels zoeken in het bos?’ De meisjes giechelen. Stom gedoe, denkt Ali. Hij snapt niet waarom zijn vrienden zich zo uitsloven.

De leraar CKV komt de bus in, houdt een praatje waar niemand naar luistert, en de bus begint te rijden.

‘Hé, Tamara, wat voor cupmaat heb je?’ vraagt Sammy stoer. ‘Dubbel Z?’

Tamara begint te blozen en kijkt uit het raam. Ze vindt het helemaal niet leuk, dat ziet Ali zelfs aan haar rug.

‘Hé! Vraag je dat ook aan je zus?’ vraagt Ali aan Sammy. Hij móét Tamara gewoon in bescherming nemen.

Sammy snauwt: ‘Laat mijn zus erbuiten, ja!’

‘Typisch Ali,’ zegt Appie tegen Mo. ‘Altijd met de meiden slijmen!’

Sammy hoort het niet. Hij is nog steeds kwaad. ‘Ik pak jou straks wel! Eikel!’

Maar dan komt Mo ertussen.

‘Hou op, man. Relax. Laten we liever bedenken hoe we er straks tussenuit kunnen knijpen. Want ik ga dus echt niet dat suffe museum in.’

Ali knikt. Plannen bedenken, daar is hij tenminste goed in.

Het is bijna twee uur rijden. Als ze aankomen, heeft Ali zijn plan klaar. Hij mompelt het in Mo’s oor.

‘We gaan gewoon braaf mee het museum in. En dan pakken we alle vier een andere docent. Jij moet naar de wc, Sammy is zijn pen vergeten bijvoorbeeld, ik wil even water drinken, en Appie heeft zijn pillen in zijn jaszak laten zitten of zo. Maar we vragen het dus allemaal aan iemand anders, hè. We glippen om de beurt weg. En dan om kwart over elf precies zien we elkaar bij de toiletten. Oké?’

Mo knikt. Hij vindt het een goed idee en vertelt het aan de anderen.

Intussen vertelt Hoksbergen, de leraar CKV, dat ze zullen uitstappen bij het begin van het park en dan op de

fiets naar het museum gaan. Er staan bij elke uitgang witte fietsen die je zomaar mag lenen.

‘Nog mooier,’ zegt Mo. ‘Op de fiets zijn we al een heel eind verderop voordat ze merken dat wij weg zijn.’

Ze voeren het plan precies zo uit als Ali en Mo het bedacht hebben. En inderdaad staan ze een klein halfuur later met zijn vieren achter een muurtje bij de toiletten. Ali is blij met zijn plan. In de gauwigheid heeft hij al meer dan genoeg schilderijen gezien. En de beelden lijken nergens op.

‘Kom op,’ zegt Mo. ‘Naar buiten!’

Ali grist bij de portier een plattegrond mee. Het museum staat erop, en de beeldentuin, maar er is ook een kaartje van het park. Het lijkt heel groot, met fietspaden die erdoorheen slingeren. Door de bomen om het museum kunnen ze binnen een minuut uit het zicht zijn. En dan kan niemand hen meer vinden...

‘Lekker ruikt het hier,’ zegt Ali als ze buiten staan.

‘Lekker ruikt het hier!’ doet Appie hem na, met een meidenstemmetje.

Wat heeft die gast toch vandaag? Hij moet steeds hem hebben.

Onwillekeurig zet Ali een zwaardere stem op als hij zegt: ‘We kunnen het beste hier rechts en dan zo meteen weer rechts, dan blijven we in het bos. Er zijn ook

stukken hei, maar daar vallen we zo op.'

'Cool!' zegt Sammy. 'Zijn er ook wilde dieren?' Hij pakt zijn zakmes en begint een punt aan een stok te snijden.

'Ik denk niet dat je op herten mag jagen,' zegt Ali voorzichtig.

'Merken ze toch niet,' zegt Appie.

'Er zijn ook van die wilde koeien,' grinnikt Mo. 'Met van die lange haren en kromme horens.'

Ali kijkt van de een naar de ander. Zijn vrienden vinden hem laf.

'Oké,' zegt hij dan. 'Als we er een zien, doen we een stierengevecht.'

De anderen lachen en Mo geeft hem een klap op zijn schouder. Ali tikt met zijn nagel op de kaart.

'We gaan daarheen, zo ver mogelijk van de weg. Fietspaden genoeg.'

Mo rukt de kaart uit Ali's handen en bestudeert hem.

'Nee man,' zegt hij. 'Gewoon crosscountry. Die fietsen zijn sterk genoeg.'

Appie, die over Mo's schouder heeft meegekeken, is er al vandoor.

'*Follow the leader!*' roept hij.